

За допомогою Timeline facebook хоче показати всю історію компанії. Тому можна міняти дату публікації. Таким чином компанії можуть додати на свою сторінку у facebook всі важливі події і досягнення компанії, від самого заснування до сьогоднішніх днів. До подій можна додавати фотографії.

Також є широкі можливості вкладок. Їх розмістили під головною фотографією і відображаються за допомогою міні-картинок. Також є можливість сортувати вкладки, таким чином можна поставити найголовніші на видиму частину. На вкладці є можливість представити будь-якого роду інформацію, текст, фото, відео, флеш...

Відвідувачі бачать не тільки кількість прихильників сторінки, але і те як і хто взаємодіє з даною компанією. Ця інформація розміщена в самому верху Timeline. Також, прихильники бренду можуть написати в компанію приватні повідомлення.

Таким чином, розкрутка сайту за допомогою соціальних мереж дійсно ефективний і діючий метод. Однак, як легко можна зіпсувати смак чудово приготованої страви зайвою дрібкою солі, так само легко назавжди зіпсувати репутацію сайту, використовуючи чорні методи SMO і SMM. Тому краще довіряти розкрутку сайту в соціальних мережах тільки професіоналам.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Як використовувати Facebook Timeline для сторінок брендів. <http://watcher.com.ua/2012/03/01/yak-vykorystovuvaty-facebook-timeline-dlya-storinok-brendiv/>
2. Вконтакте – интернет-маркетинг, продвижение. <http://optimization-seo.ru/archives/182/2010/05/05/vkontakte-internet-marketing-prodvizhenie>
3. <http://vidgolos.com/4250-tvitter-vvede-platni-akaunti.html>
4. «Твіттер» введе платні аканти. <http://webstudio2u.net/ua/web-promotion/253-social-promotion.html>
5. Соціальні мережі – привабливий інструмент для маркетологів. <http://taltek.info/sotsialni-merezhi-privablyvyi-instrument-dla-marketolohiv.html>

Бідованець М.

Науковий керівник – доц. Саранча Г.В.

ЛІТЕРАТУРНА ДІЯЛЬНІСТЬ ОЛЕКСАНДРА НЕПРИЦЬКОГО-ГРАНОВСЬКОГО

Олександр Неприцький-Грановський – постать досить помітна серед видатних діячів науки, культури США 30-70-х років ХХ ст. Селянський син із далекої Волині здобув широке визнання і як вчений, і як поет, і як громадсько-політичний діяч. Його ім'я упродовж кількох десятиліть було чи не найпопулярнішим й серед української діаспори Америки.

Світогляд О. Неприцького-Грановського формувався в умовах засилля російської самодержавної влади в Україні кінця ХІХ – початку ХХ ст. Та він зумів стати діяльним українцем-патріотом.

Олександр Неприцький-Грановський – особистість непересічна. Усі, хто його знав, відзначають чимало позитивних рис його характеру. Це була людина з великої літери, високого громадянського обов'язку, сповнена сил та енергії, віддана науці, віддана українській справі [16; 6].

Необхідно зазначити, що своїми творами, в яких особливо відчутна відповідальність перед предками й нащадками за долю свого роду й народу, українського кореня й «рідного небозводу» — поет зміцнює глибинні основи людської моральності й духовності нації, продовжує і утверджує в нашому світосприйнятті «дух одвічної стихії», дух любові й ненависті, боротьби і творення. Це — вияв стійкості його громадянської, світоглядної та патріотичної позиції, принципово творчі пошуки й відкриття О.Неприцького-Грановського.

Слово, голос Олександра Неприцького-Грановського — просто необхідні для нас, нащадків. В них — особлива сила. Вони повинні стати на сторожі справжнього відродження України.

Олександр Неприцький-Грановський залишив значну поетичну спадщину. Три книжки поезій вийшло у світ ще на початку віку в Україні. Це – «Пелюстки надій» (К., 1910), «Намистечко сліз» (К.,1911) та «Акорди» (К.,1914). Давно вони стали бібліографічною

рідкістю. Незважаючи на постійну зайнятість науковими дослідженнями, викладацькою працею в університеті, активною діяльністю у громадсько-політичному житті, Олександр Неприцький-Грановський видрукував у США чотири книги віршів: «Іскри віри» (1953), «Осінні узори» (1957), «Гімни сонцю» (1958), «Сни зруйнованого замку» (1964). Ще одна збірка вийшла в Україні вже після його смерті – «Золоті ворота» (К., 1992). Проте у його доробку залишилося чимало поезій, які ніде не були надруковані.

Вірші Олександра Неприцького-Грановського чарують кілька поколінь шанувальників поезії. Чимало з них увійшли до скарбниці культурних надбань українського народу. Не дивно, що два десятки з них покладені на музику Василем Шутем, Сергієм Лібацьким, Сергієм Ярмоленком, Романом Придаткевичем, іншими композиторами. Це і хорові пісні, і романси, інші твори для соло чи дуету.

Перші кроки у велику літературу студент Київського комерційного інституту О. Неприцький-Грановський зробив 1910 року збіркою «Пелюстки надій». Вона вийшла у видавництві «Життя й мистецтво» і на полицях книгарень з'явилася поруч із збіркою «На білих островах» Максима Рильського, авторами М. Є. Євшана, М. Шаповала, П. Тичини, М. Вороного.

Але перші поетичні спроби О. Неприцького-Грановського належать до більш раннього часу. Уже 1907 року на сторінках часопису «Рідний край» його редактор Олена Пчілка надрукувала вірш «Порожня оселя». Вона ж заохотила юнака до подальшої творчості у царині поезії.

Вірш звучав доволі традиційно:

По гаєві вітер тихесенько віє
І листя поживкле на землю летить...
І стежка, укрита листом, жовтіє,
А гай спорожнілий так сумно стоїть...
Дивлюсь я на гілку важку, нерухому,
Як тихе гніздечко сумує на ній,
І робиться сумно та тяжко самому,
Бо й серце у мене без пташок-надій... [4; 13].

Цей вірш дає підстави думати, що перші спроби віршування майбутнього поета належать до періоду навчання у Білокриницькій сільськогосподарській школі.

У 1908 році на сторінках «Української хати» видрукувані поезії «Непевність», «Чудово тут...» та оповідання «Оксана». Особливу увагу привертає вірш «Непевність», в якому в алегоричній формі автор говорить про свої перші кроки у велику літературу.

Філософське бачення світу допомагає поетові зрозуміти минущість усіх труднощів, але нове життя «сум не принесе». Автор стверджує потребу праці й боротьби. О. Неприцький-Грановський прагне творчої індивідуальності.

У 1910 році в «Українській хаті» Неприцький-Грановський вміщує поезію «Коли б моє життя», яка є вдалим зразком інтимної лірики поета-початківця:

Коли б моє життя було в рожевих квітах
І в проміннях ясних весняних днів, –
Тебе б я колихав в пахучих росах, вітах
І біля ніг твоїх би завжди млів...
Тобі б моя душа співучою струною
Складала хвальний гімн про цвіт-красу,
Тебе не хвилював би піснею сумною
І не кропив слізьми твою косу... [4; 18].

У вірші «Дві квіточки» поет передає своє захоплення красою дівчини. Її золоті коси, голівонька сумна, глибокі очі, що «проміння ясні ллють», «питки срібляні в'ють» чарують юнака:

Як погляд мій з її стривається –
Огнями спалахне! [4; 19].

Цю ж тему розгортають поезії «З вами будь і вам сміятись», «Не лякайтеся очі прекрасні», «Ой прийди, моя голубонько», «Чари ночі», «Дівчині», «З пісень кохання», та казка «Лілея», що друкувалися на сторінках «Української хати» упродовж 1910-1912 років.

Показовим для того періоду є вірш «Дзвонять дзвони». Поетична мова вірша, оригінальні образи, ритмомелодика виявляють зрелу авторську майстерність:

Дзвонять дзвони...
Сумно ллються тихі звуки,
Мов в віночки в'ються муки, –
Звуки-стони
Розкотилися в повітрі
Журно-жадібно привітні
Дзвонять дзвони... [3; 23].

Дзвони несуть до людей клич «Чуйте, люди!», з їх звучанням під стріхи спливає щастя, втіха, радість.

Майстерні звукописи епіфор надавали віршеві своєрідного звучання, виявляли увагу поета до художньої форми.

Перша збірка поезій О. Неприцького-Грановського «Пелюстки надій» вийшла у світ 1910 року і охоплює 93 твори. На 126 сторінках видруковано чотири вступних і програмних поезій і чотири цикли: «Віночок з дороги», «Аметистові іскри», «Срібна павутина», «Барвиста мережка». Її рецензував на сторінках «Української хати» М. Сріблянський, зазначивши, що «...ця поезія незрозуміла для арихметичного розуму». Рецензент вважав, що патетична піднесеність надавала поезії нереального звучання, виділяв «річі цілком зрозумілі, іноді прекрасні» [51; 26].

М. Сріблянський привітав поета як молодого декадента і не ставив перед собою завдання оцінювати вірші громадянського звучання, його захоплювала чистота помислів, краса почуттів, авторське бачення неповторності природи, прагнення до високої духовності і – весперемагаюча бадьорість.

У циклі «Аметистові іскри» поет звертається до рідного народу:

Народе мій, – сумний кобзарю!
Тобі складаю я пісні...
Твоє життя без світла й долі
Вражає серденько мені!..
Здавна твоя кобзарська врода
Життя виспівувать в журбі
Дала мені у руки кобзу
Співати-грать пісні тобі... [3; 33].

Поета хвилює думка, що мусить грати сумні пісні, бо його народ не знає радості. Все ж, взявши в руки кобзу, він чує сум і стогін. Очевидно, цей твір, як і вірш «Загнали стрійно сурми...» дав підставу М. Сріблянському (Микиті Шаповалу) зробити висновок про ірраціональність поезії О. Неприцького-Грановського. До таких віршів подібні «Ні, невже це так», «Герці шалу...» — слабкі з огляду поетики, образності та раціональності звучання. Але не вони визначають цінність збірки «Пелюстки надій». Це лиш зблиски моди, часу. Такі вірші, як «Осінній дощ», «Дитям я бігав залюбки у полі», «Дві квіточки» та інші можуть стати поруч з найкращими зразками української класики.

Видані в Україні і за кордоном вірші О. Неприцького Грановського становлять лише частину великої спадщини поета. Із ненадрукованого, що зберігається в архіві, можна укласти щонайменше ще два томи. А скільки незавершеного, не здійснених творчих задумів! Автор працював над восьмим томом, в який хотів помістити дві поеми, що залишилися у планах, накресленнях, уривках. На прикладі незавершеної балади із княжих часів «Гомін слави» можна простежити особливості творчої лабораторії автора: кожен пункт плану має точно визначений термін виконання, до окремих з них подані віршовані рядки [8; 5].

Окрім поезії, Олександр Неприцький-Грановський залишив кілька оповідань, нарисів, інших прозових творів малих форм, які також заслуговують уваги. Разом з цим він був добрим літературознавцем, критиком, публіцистом. Його перші рецензії появилися ще на початку ХХ сторіччя у часописі «Українська хата», співробітником якого він був кілька літ. Ці рецензії свідчать про його глибоке розуміння тогочасного літературного процесу в Україні, розвинутий художній смак. Як поет Олександр Неприцький-Грановський належав до модерністського напрямку в українській літературі початку ХХ століття.

Чимало його роздумів про літературу, зокрема про поезію, зафіксовано у різноманітних нотатках, які він вів упродовж кількох десятиліть свого активного життя. Вони збереглися в особистому архіві поета і вченого. Публіцистичні статті, огляди виставок різних художників, враження від подорожей, роздуми про стан пам'яток України минулих епох також варті уваги і не втратили пізнавального значення.

Його вислови про поетів-сучасників, авангардистів ще раз доводять, якого значення надавав О. Неприцький-Грановський поетичному слову: «Сучасна сюрреалістична поезія 60-х років є вбивчою. Вона розкладає дух нації і в дійсності принесе лише шкідливі наслідки нашій культурі. Одне щастя є, що її не читають і вона не має залюблених читачів за винятком малого кола бездіяників або людей без глибокої культури. Є надія, що наслідки тої поезії будуть незначні, коли не мінімальні, і вони не залишать слідних та тривалих впливів ані на українську поезію, ані на українське суспільство» [1; 7].

Отже, критичні праці Олександра Неприцького-Грановського відзначаються чіткістю думки, ґрунтовністю аналізу, виявляють інтерес молодого дослідника як до поезії, так і до прози.

Отже, навіть з цього короткого огляду вимальовується людина різносторонньої діяльності, інтересів.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Волинський І. З іменем Олександра Грановського: (Коротка довідка про поета Неприцького-Грановського (1887 – 1976) // Русалка Дністрова. – 1993. – № 1. – С. 12.
2. Неприцький-Грановський О. Вірші // Українська хата. – К., 1990. – С. 125–139.
3. Неприцький-Грановський О. Поезія // Друг читача. – 1991. – 10 квіт. – С. 15-18.
4. Неприцький-Грановський О. Порожня оселя; Нема обради в цім житті: Вірші // Тернопіль: Тернопільщина літературна. – Тернопіль, 1992. – Вип. 2. Ч. I. – С. 52 - 53.
5. Олександр Неприцький-Грановський: (Коротка біографічна довідка) // Українська хата. – К., 1990. – С. 125.
6. Професор Міннесоти – із Великих Бережць // Чернихівський Г. Крем'яниччина: Історичне та літературне краєзнавство. – Кременець, 1992. – С. 56–60.
7. Скоропляс Б. Великий українець з Крем'яниччини: (Книга Г.Чернихівського Олександр Неприцький-Грановський. Життя і творчість) // Українське слово. – 1997. – 6 бер. – С. 14.
8. Фарина І. Твій син, Україно, вертає додому // Свобода. – 2007. – 26 жовт. – С. 5.
9. Чернихівський Г. «Мов в жупанах перед ганком козаки...»: Рання поезія О. Неприцького-Грановського // Русалка Дністрова. – 1996. – № 18. – С. 2.
10. Чернихівський Г. З берегів Ікви...: (Про Олександра Неприцького-Грановського – поета і вченого) // Слово і час. – 1996. – № 7. – С. 52 - 54.
11. Чернихівський Г. З над берегів Ікви // Наукові записки. – Тернопіль, 1997. – Кн. 2. – Ч. 2. – С. 219 - 229.
12. Чернихівський Г. Мандрівка за скарбами Олександра Неприцького-Грановського, або Три місяці на далекому континенті // Русалка Дністрова. – 1994. – № 3. – С. 7-9.
13. Чернихівський Г. Неприцький-Грановський про національну церкву в Україні // Ідея національної церкви в Україні. – Тернопіль, 1997. – С. 168 - 173.
14. Чернихівський Г. Олександр Неприцький-Грановський. Життя і творчість. – Тернопіль, 1996. – 386 с.
15. Чернихівський Г. Повернення Грановського // Вільне життя. – 1993. – 16 лип. – С. 9-12.
16. Чернихівський Г. Повернення додому: (О. Неприцький-Грановський (1887-1976) – науковець, публіцист, художник, громадсько-політичний діяч) // Тернопіль вечірній. – 1994. – 19 жовт. – С. 6-8.
17. Чернихівський Г. Професор Міннесоти – уродженець Великих Бережць // Ровесник – 1990. – № 51. – С. 9.